

(Ζαγορ.) ἀποθαρεύω Κύπρ. 'ποθαρεύον Εὐβ. (Κονίστρ.) 'πουθαρεύον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θάρεω.

1) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. λαμβάνω πολὺ θάρος, ἀποτολμῶ Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: 'Αποθαρεύτηκα καὶ τοῦ μίλησα Κονίστρ. Δὲν 'πουθαρεύον νὰ ντ' ἀφήσου μαναχὰ (τὰ ζῶα) Στρόπον. Πῶς 'πουθαρεύεις κι τ' ἄφ'οις μαναχὰ, μουρὲ σκυλλὶ παραδουμένον! αὐτόθ. Συνών. ἀποθαρεύω 2, ἀποθαρῶ 1, ξεθαρεύω. 2) Μετβ. ἐνεργ. ἀποθαρεύω τινὰ Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: ἄσμ.

Εἶναι μικρὸ κ' εἶν' ἄγνωρο καὶ μὴν τ' ἀποθαρεύης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποθαρεύω 1. 3) Μετβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐμπιστεύομαι τι Εὐβ. (Κονίστρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) — Μλελέκ. 'Επιδόρπ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Σὲ μικρὸ παιδί πῶς ἀποθαρεύεσαι μονάχο τὸ σπῖτι! Κορινθ. Τῇ γυναῖκα σου μοναχὴν πουθενὰ νὰ μὴν τὴν ἀποθαρένης Μλελέκ. ἔνθ' ἄν. || ἄσμ.

Τὰ κάλλη μου μαρτύρα τα, τοῖς ὁμορφίς μου πές τες, 'τσεῖνο ποῦ σοῦ 'ποθαρεύα νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσης (κόρη πρὸς τὸν ἀπαρνηθέντα αὐτὴν μνηστῆρα ἢ ἐραστὴν) Κονίστρ. Συνών. ἀποθαρῶ 2. 4) Ἐγκαταλείπω τινὰ, ἀφίνω Κύπρ.: Σὰν ὅμως κόρη καὶ βάλη πρῶτα ὁμπρὸς σου [γρονμίν], μὲν τὸν 'ποθαρένης (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀποθαρῶ 3.

ἀπόθαρος ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπόθαρος Θεσσ. ('Ἀλμυρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βελβ. Καστορ. Καταφύγ.) ἀπουθαρός Μακεδ. (Βλάστ.) Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. θάρος. Ἐν Χρον. Μορ. Η στ. 7919 (ἔκδ. JSchmitt) τύπ. ἀποθάρειον = θάρος.

1) Ἀποβολὴ τοῦ θάρους, ἀποθάρυνσις, ἀπελπισία Θεσσ. ('Ἀλμυρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ.) Σκόπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. Παίρνουν τοὺν ἀπόθαρον (ἀποθαρεύνομαι, ἀπελπίζομαι) Βλάστ. Καστορ. Καταφύγ.

2) Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς προσδοκίας, τοῦ φόβου, ψυχικὴ τόνωσις, θάρος Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) — Λεξ. Βλαστ.: Βιάζιτι ἢ δεῖνα κι παῖρ' τοὺν ἀπόθαρον τ'ς Θεσσ. Στιρνά, σὰν πῆρα τοὺν ἀπόθαρον μ' κι ἀνάσινα πρὸ λεύτιρα, τραῦ'ξα πρὸ μακρὲ αὐτόθ. Πῆρα τοὺν ἀπόθαρον μ', ξινοιάσι'κα Βελβ.

ἀποθαρεύω Λεξ. Μπριγκ. ἀπουθαρεύον Θεσσ. (Ζαγορ.) 'ποθαρεύον Εὐβ. ('Ορ.) ἀπουθαρένον Μακεδ. (Λιτόχ.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαρεύομαι.

1) Ἀφαιρῶ τὸ θάρος τινός, ἀποθαρεύω τινὰ Μακεδ. (Λιτόχ.) Εὐβ. ('Ορ.) — Λεξ. Μπριγκ.: Δὲ μὲ 'ποθαρεύεις 'Ορ. Συνών. ἀποθαρεύω 2. 2) Ἀποκτῶ πολὺ θάρος Θεσσ. (Ζαγορ.) Συνών. ἀποθαρεύω 1, ἀποθαρῶ 1, ξεθαρεύω.

ἀποθαρεύσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθαρεύομαι.

Ἀποβάλλω τὸ θάρος, ἀποθαρεύομαι. Συνών. ἀποθαρῶ 4.

ἀποθαρῶ Μποῆμ 'Αγριολούλ. 85 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπουθαρῶ Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'ποθαρῶ Κύπρ. ('Αμμόχ. κ. ἄ.) 'πουθαρῶ Μακεδ. (Θεσσαλον.) 'ποχαρῶ Κύπρ. ('Αμμόχ.) 'πουθαῶ Σαμοθρ. Μέσ. 'ποθαροῦμαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποθαρῶ.

1) Λαμβάνω θάρος, ἀποτολμῶ Μποῆμ ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: 'Αποθάρησε νὰ κάμη τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχισμένη στιγμή Μποῆμ ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Οἶκον. 16,6 «ἵκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθαρη-

κέναι». Συνών. ἀποθαρεύω 1, ἀποθαρεύω 2, ξεθαρεύω. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐμπιστεύομαι τινα ἢ τι εἰς τινα Κύπρ.: 'Εποθάρησέν του τὰ ρηάλια. Τὴν κόρην της 'ἐν τὴν 'ποθαρεῖ κάμ-μῆς. Τὸ κτηνόν μου 'ἐν τὸ 'ποθαρῶ κάμενοῦ (κτηνόν = ὑποζύγιον). Ἐγὼ 'ποθαροῦμαι τους. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2183 (ἔκδ. JSchmitt) «τιμὴν μεγάλην τοῦ ἔποικεν καὶ φιλοπροσωπίαν | ν' ἀποθαρέση εἰς αὐτόν, νὰ τὸν ἔχη ἀπεργώσει». Συνών. ἀποθαρεύω 3.

β) Εἰδικῶς ἐπὶ τῶν συναλλασσομένων ἐμπορικῶς, παρέχω πίστωσιν Κύπρ.: Ὁ ψονμῆς 'ἐν μᾶς 'ποθαρεῖ πξόν (πλέον). Ἐν μοῦ ἐποθάρησεν ἐμέναν. 3) Ἀφίνω, ἐγκαταλείπω Κύπρ. ('Αμμόχ. κ. ἄ.): Τὸ μωρόν 'ἐν ποθαρεῖ τῆς μάννας του Κύπρ. || Φρ. Ἐν σοῦ 'ποθαρῶ ἢ 'ποχαρῶ ἀχνάριν (οὐδὲ βῆμα σὲ ἀφίνω μὴ ἔχων ἐμπιστοσύνην) Ἀμμόχ. Συνών. ἀποθαρεύω 4. 4) Ἀποβάλλω τὸ θάρος, τὴν ἐλπίδα, ἀπελπίζομαι Μακεδ. (Θεσσαλον.) Σαμοθρ.: Ἀπουθαῖσα πξά, δὲν ἔχου ἱλπίδα πῶς 'αἶ ζήσου ('αἶ = θά) Σαμοθρ. Καὶ μετβ. ἀποβάλλω τὴν περὶ τινος ἐλπίδα Σαμοθρ.: Δὲν ἔκλυνσε ἀκόμα ἀπ' τοῦ σταατὸ κι δοὺν ἀπουθαέσαμ' (δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ ἀπωλέσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ αὐτοῦ). Συνών. ἀποθαρεύσκομαι.

***ἀποθέα** ἢ, 'πιθέα Πόντ. ('Οφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέκω, δι' ὃ ἰδ. ἀποθέτω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εά.

Τὸ σύνολον τῆς κλωστικῆς ὕλης τὸ ἀποτιθέμενον εἰς τὴν ἡλακάτην, τολύπη.

ἀποθεδέν ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Καθ' ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀποπουθέδεν πλασθέντος ἐκ τῆς φρ. ἀποπουθέδεν = ἐκ τινος μέρους τι. Ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 125.

Ἀπὸ κανένα μέρος, μόνον εἰς προτάσεις ἐρωτηματικὰς καὶ ἀρνητικὰς ἔνθ' ἄν.: Ἀποθεδέν τιδέν κ' εἶδα (δὲν εἶδα τίποτε ἀποπουθενά) Χαλδ. Ἀποθεδέν τιδέν εἶδες; αὐτόθ. 'Κ' ἔεις ἀποθεδέν χαπάρ' (οὐδαμόθεν ἔχεις εἶδῃσιν) Σάντ. Ἀποθεδέν ἐλπίδαν κ' ἔχω (οὐδαμόθεν ἐλπίζω) Οἶν. Συνών. ἀποπουθέδεν, ἀποπουθενά.

***ἀποθεδέν - κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀποθεδεγκέσ' Πόντ. ('Αργυρόπ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποθεδέν κ' ἔσω.

Ἐκ τινος μέρους, ἀποκάπου (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἄν.: Τέρεν ἔρται ἀποθεδεγκέσ'; (κοίταξε, ἔρχεται ἀπὸ κανένα μέρος;) Χαλδ. Ἀχ, καὶ νὰ ἔρρουζ' νεν ἀποθεδεγκέσ' 'ς σὰ δερᾶ μ' ἀτός! (ἄχ, καὶ νὰ ἔπεφτε ἀπὸ κανένα μέρος εἰς τὰ χέρια μου αὐτός!) αὐτόθ. || Φρ. Ἐχπασες τιδέν ἀποθεδεγκέσ'; (ξερρίζωσες τίποτε ἀποπουθενά, ἐκέρδισες τίποτε ἀπὸ κανένα μέρος;) Ἀργυρόπ.

***ἀποθεδέν - κι ἄνω** ἐπίρρ. ἀποθεδέν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀποθεδέν κι ἄνω.

Ἀποκάπου πρὸς τὰ ἄνω (τῆς κινήσεως νοουμένης ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω): Ἀποθεδέν-κιάν' εἶδες ἀτον νὰ πάη;

ἀπόθεμα τό, Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀπόθεμ-μα Νίσυρ. 'πόθιμα Ἡπ. (Χουλιαρ.) 'μόθεμα Κύπρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ π εἰς μ εἰς τὸν τύπ. 'μόθεμα ὡς καὶ ἀπαντιέχω - 'μαντιέχω, παντιζάρι - μαντιζάρι κτλ. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 35. Ἡ λ. ἤδη παρὰ Βλάχ.

1) Τὸ ν' ἀποθέτη τις φερόμενον βάρος, φορτίον Σύμ. — Λεξ. Βλαστ. 2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ